

[Indenrigs- og boligministeren.]

60 pct. Også på andre punkter har kreditforeningsloven truffet sikkerhedsforanstaltninger imod væsentlige tab i denne forening.

Det må vist dog imidlertid erkendes, at foreningen i årenes løb er blevet stærkt konsolideret, idet dens panter nu omfatter et stort antal ejendomme, ligesom den har opsamlet en betydelig reservefond. På basis af denne konsolidering blev der ved lov af 9. juni 1948 tillagt foreningen den begunstigelse, som allerede tilkom alle de andre kreditforeninger, at umyndiges og offentlige stiftelsers midler kunne anbringes i foreningens kasseobligationer.

Foreningen androg i juli måned 1950 ministeriet om at tilvejebringe lovhjemmel for, at udlånsgrænsen på 600 000 kr. helt bortfaldt, og kreditforeningernes stående fællesudvalg havde ingen betænkeligheder herved. Imidlertid fandt man det rigtigst på grund af den foreningen indrømmede begunstigelse med hensyn til umyndiges midlers anbringelse i dens kasseobligationer at forelægge sagen for overformynderiet. Overformynderiet og justitsministeriet har været betænkelige ved en fuldstændig ophævelse af udlånsgrænsen og mente, at man burde indskrænke sig til at søge lovhjemmel til en forhøjelse af grænsen til 1 mill. kr., og det lovforslag, jeg hermed har den ære at forelægge for det høje ting, søger netop at fastlægge grænsen til 1 mill. kr. for udlån i et enkelt pant.

Jeg vil gerne fremhæve, at prisudviklingen og den stærke tekniske udvikling indenfor industrien efter min mening gør en forhøjelse af udlånsgrænsen berettiget. Forhøjelsen vil i nogen grad kunne modvirke det for foreningen uheldige forhold, at den må se sine største låntagere henvende sig om lån andetsteds, når de har brug for yderligere finansiering af deres virksomhed.

Idet jeg iøvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne til dette, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Dernæst skal jeg tillade mig for det høje landsting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælleskommunal udligningsfond, jfr. lov nr. 118 af 23. marts 1948.

De foreslåede lovændringer går dels ud på en forlængelse af den i 1948 gennemførte midlertidige forhøjelse af tilskuddet til kommunernes skoleudgifter, dels foreslås det, at revisionen af købstædernes skoleindberetninger til brug ved tilskudsberegningen henlægges til amterne.

Tilskuddene fra den fælleskommunale udligningsfond til kommunernes skoleudgifter ydes efter en faldende skala i forhold til den enkelte kommunes gennemsnitsudgift pr. undervisningspligtigt barn.

De i loven af 1937 fastsatte tilskudssatser blev i 1948 forhøjet under hensyn til den stedfundne almindelige prisstigning. Efter lov af 23. marts 1948 ydes tilskuddene for regnskabsårene 1948-49—1950-51 således, at der af gennemsnitsudgiften indtil 75 kr. pr. barn ydes $\frac{3}{5}$, af det overskydende beløb indtil 150 kr. — altså af de næste 75 kr. — $\frac{2}{5}$ og af det overskydende beløb indtil 225 kr. — altså yderligere 75 kr. — $\frac{1}{5}$. Det højeste tilskud er herefter 90 kr. pr. undervisningspligtigt barn.

Disse tilskudssatser, der som nævnt gennemførtes i 1948, betød dengang en forhøjelse af det samlede tilskud fra udligningsfonden til skolevæsen på knap 50 pct. i forhold til udligningslovens oprindelige regler fra 1937. Loven af 1948 gælder imidlertid kun til og med regnskabsåret 1950—51, men ikke for tilskuddet for 1951—52, som beregnes i disse dage. Hvis de forhøjede satser skal opretholdes — altså de satser, vi fastsatte i 1948 — kræver det lovhjemmel, og det foreliggende lovforslag går ud på at tilvejebringe denne.

Desuden foreslås der gennemført en ændring af de hidtil gældende regler om gennemgang og revision af de indberetninger om kommunernes skoleudgifter, som danner grundlaget for skoletilskuddene.

For sognekommunernes vedkommende bliver indberetningerne nu gennemgået og revideret af vedkommende amt og derfra videresendt til indenrigsministeriet, der udøver en vis kontrol med indberetningerne, medens det for København, Frederiksberg og købstæderne i selve loven er bestemt, at regnskab og indberetning over skoleudgifter indsendes direkte til indenrigsministeriet.

Forvaltningskommissionen har imidlertid i sin syvende betænkning foreslået, at der på dette punkt sker en decentralisering, så at den endelige gennemgang af indberetningerne — såvel fra sognekommunerne som fra købstadkommunerne — foretages af amterne, medens alene selve tilskudsberegningen som hidtil foretages af indenrigsministeriet.

En gennemførelse af den her foreslåede ordning vil for købstædernes vedkommende kræve lovændring, medens den for sognekommunernes vedkommende kan gennemføres administrativt. Da jeg har fundet det rimeligt at tiltræde forvaltningskommissio-